

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobců: a) T. K.
b) A. Z.
c) nezletilý A. Z.
d) nezletilý A. Z.
e) nezletilá A. R.
všichni zastoupeni Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem
se sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

ve spojeném řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 7. února 2019, č. j. OAM-535/ZA-ZA11-P10-2018 a č. j. OAM-536/ZA-ZA11-P10-2018,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označenými rozhodnutími žalovaného nebyla žalobcům udělena mezinárodní

ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žalob

2. Tato rozhodnutí napadli žalobci a) a b) [rovněž jménem svých nezl. dětí – žalobců c), d) e)] v celém rozsahu včas podanými žalobami, téměř totožného obsahu. V obou žalobách bylo namítáno, že žalovaný porušil v řízení o udělení mezinárodní ochrany následující ustanovení:

§ 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy;

§ 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu v souvislosti s:

§ 12 zákona o azylu; § 14 zákona o azylu a § 14a zákona o azylu;

§ 23c zákona o azylu, neboť nevycházel z přesných a aktuálních informací o zemi původu;

§ 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, jelikož správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, napadená rozhodnutí jsou z tohoto důvodu nepřesvědčivá;

§ 50 a odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo;

§ 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci;

§ 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění napadených rozhodnutí nebylo žalovaným dostatečně uvedeno, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu;

Čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť napadené rozhodnutí není v souladu s nejlepšími zájmy dítěte;

Čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod;

Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť se jedná o neodůvodnitelný zásah do soukromého a rodinného života.

3. Žalobci dále v žalobách totožně uvedli, že v jejich případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 až 14a zákona o azylu, které pravdivě vypověděli a podpořili listinnými důkazy. Konstatovali, že v pohovoru k podané žádosti shodně popsali své problémy ve vlasti týkající se národnostní otázky, a to včetně strachu z nucených účastí na politických shromážděních. Žalobce b) se měl jedné demonstrace zúčastnit, a proto nabyl dojmu, že může být i nyní policií stíhán.
4. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla však žalobci a) a b) podána zejména kvůli jejich dceři, která trpí mentální retardací. Shodně tvrdili, že v jejich vlasti je možná léčba jen do 3 let věku dítěte, poté by byli nuceni obrátit se na soukromé kliniky, jejichž služby si ale z finančních důvodů nemohou dovolit. Dcera by tak byla ponechána bez odborné péče a její zdravotní stav by se bez pomoci druhých zhoršoval, měl by negativní

vliv na její vývoj. Žalobci jsou toho názoru, že jim svědčí udělení tzv. humanitárního azylu (ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu), a to právě s ohledem na závažné zdravotní problémy a speciální potřeby jejich dcery. S touto problematikou se ale žalovaný v napadených rozhodnutích nevypořádal dostatečně, zatížil je tak nepřezkoumatelností a nezákonností.

5. V návaznosti na popsany zdravotní stav jejich dcery bylo žalobci alternativně navrhováno, aby jim v případě neudělení mezinárodní ochrany v podobě tzv. humanitárního azylu, byla udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 14a zákona o azylu – tzv. doplňková ochrana. Jsou toho názoru, že při návratu do vlasti bude jejich dceři hrozit ponižující a nelidské zacházení, jelikož v Kyrgyzské republice (dále jen „Kyrgyzstánu“) nejsou pro mentálně postižené osoby adekvátní podmínky. Napadené rozhodnutí tak není v nejlepším zájmu dítěte (ve smyslu ustanovení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte), ani v souladu s čl. 2, 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož může být díky nedostupnosti lékařské péče ohrožen život jejich dcery, může být vystavena ponižujícímu a nelidskému zacházení a tato situace se negativně promítne v soukromém a rodinném životě.
6. Žalovaný dále neměl unést svou část důkazního břemene, jelikož i přes to, že žalobci poskytli pravdivou a konzistentní výpověď v průběhu správního řízení, ten neshromáždil žádné objektivní informace o podobě a dostupnosti péče o mentálně postižené osoby v Kyrgyzstánu. Nemohl tak adekvátně posoudit, zda je kvalita dostupné péče v zemi původu pro dceru žalobců postačující, ti rovněž postrádali úvahy o nejlepším zájmu jejich dcery a to v kontextu možného návratu do vlasti a zde nabízené lékařské péče.
7. K situaci ve vlasti uvedli žalobci následující. Nejprve poukázali na informaci Světové zdravotnické organizace, z níž má plynout, že dostupnost zdravotní péče pro mentálně nemocné či postižené pacienty je v Kyrgyzstánu v porovnání s Českou republikou na velmi špatné úrovni. Kyrgyzstán dále neratifikoval Úmluvu o právech osob se zdravotním postižením, mělo to být kvůli nedostatečným finančním možnostem země. Panuje zde společenský tlak na umísťování dětí s mentální retardací do ústavů a nedostatek jiné péče.
8. Žalobci podotkli, že pokud tvrdí, že pro jejich dceru není v zemi původu lékařská péče dostupná a tento argument podpořili různými zdroji informací, které toto tvrzení potvrzují, měl je žalovaný zohlednit a ve svých úvahách dát za pravdu žalobcům. Ti proto trvají na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobám

9. Rovněž vyjádření žalovaného k oběma žalobám byla v zásadních bodech obsahově shodná. Žalovaný dle svého přesvědčení zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobci v průběhu správního řízení sdělili, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. V případě žalobkyně a) se žalovaný zabýval zejména zdravotním stavem její dcery, dostupnými vyšetřeními v zemi původu, shrnul a porovnal situaci nezletilé a jí prodělaná vyšetření v České republice a Kyrgyzstánu. Konstatoval, že dceři žalobců v zemi původu nehrozí reálná situace ohrožení na životě a přístup ke zdravotní péči je zde rovněž zajištěn. Tyto závěry byly vztaženy i na žalobce b), přičemž

v jeho případě se žalovaný vyjádřil i k otázce jeho pronásledování. Sdělil, že žalobce b) si v zemi původu vyřídil vízum, legálně ze země vycestoval a sám uvedl, že se aktivně ani pasivně politického dění nezúčastnil. Pokud jde o politický mítink, na který je žalobcem b) upozorňováno, ten se měl stát v roce 2010, a to i vzhledem k tomu, že žalobce b) do České republiky přicestoval až v roce 2017 nesvědčí o jeho vážných obavách z pronásledování ze strany státních orgánů. Tento závěr podporuje i fakt, že žalobce od doby mítinku cestoval, opakovaně se do vlasti vracel a žil zde běžným životem.

10. V závěru vyjádření žalovaný shrnul, že mezinárodní ochrana je specifickým institutem, který slouží k ochraně těch nejzákladnějších lidských práv. V řízení se žalobci toto porušení nebylo zjištěno. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem má za to, že neporušil žádná ustanovení uvedených právních předpisů. Žalovaný konstatoval, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dle jeho názoru dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobci a to i ve vztahu k neudělení tzv. humanitárního azylu. Má za to, že podanou žalobou nebyla zpochybněna napadená rozhodnutí a navrhl zamítnutí žalob pro jejich nedůvodnost.

IV. Replika žalobců

11. V replikách žalobců doručených krajskému soudu dne 10. 5. 2019 a 28. 5. 2019 se žalobci vyjádřili shodně v tom směru, že žalovaný neměl v průběhu řízení opatřit žádné podklady o tom, jaká zdravotní péče je poskytována mentálně postiženým osobám v Kyrgyzstánu. Ve svých úvahách vychází toliko z dezinterpretace výpovědí žalobců. Takto zjištěný skutkový stav nelze považovat za řádně zjištěný. Ač byla otázka zdravotního stavu v řízení uplatňována, nebyla vůbec posouzena. Žalobci uzavřeli, že žalovaný zcela odhlédl od nejlepších zájmů dítěte a nerozhodoval v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

V. Jednání soudu

12. Ještě před zahájením jednání nařízeného na den 4. 2. 2020 spojil krajský soud usnesením věci ohledně všech žalobců ke společnému projednání s tím, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 30 Az 3/2019. Pro takový postup byly splněny podmínky uvedené v § 39 odst. 1 s. ř. s. Obsahy žalob byly totiž ve své podstatě shodné, žaloby spolu skutkově souvisí, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobci a) i b) dovozovali důvody pro udělení mezinárodní ochrany od důvodů jim společných, tj. zajištění adekvátní zdravotní péče pro jejich nezletilou dceru – žalobkyni e). Žalobce b) nad rámec výše uvedeného poukázal i na jeho údajné pronásledování v zemi původu. Spojení obou žalob ke společnému projednání považovali za vhodné i účastníci řízení a neměli proti němu žádných námitek.
13. Po zahájení jednání zástupce žalobců odkázal na obsah podaných žalob a replik k vyjádření žalovaného. Zopakoval nejdůležitější informace obsažené v jejich písemných podáních a skutečnosti, které jimi byly uvedeny v rámci správního řízení. Zdůraznil, že žalovaný podle něho zcela nedostatečně posoudil respektování základních práv mentálně postižených osob v zemi původu žalobců. V tomto směru poskytl zástupce žalobců soudu i další podklady týkající se zdravotního stavu nezletilé žalobkyně e) spolu se zprávami ze školského zařízení, kam dochází, i doporučení školského poradenského zařízení ze dne 30. 8. 2019, vypracované pedagogicko-psychologickou poradnou a speciálním pedagogickým centrem.

14. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na svá vyjádření k žalobám ze dne 9. 4. 2019 a 11. 4. 2019 a na obsah obou napadených rozhodnutí.
15. Žalobce b) dále k věci sdělil, že opustil Kyrgyzstán z důvodu jeho pronásledování. To dovozoval z jeho účasti na demonstraci, k níž se vyjádřil v průběhu správního řízení. Má za to, že od té doby ho v zemi hledají sice Kyrgyzové, ale jsou ruské národnosti. To, že má být ve vlasti hledán se dozvěděl od osob, které se tehdy té demonstrace také zúčastnily a vládní síly je poté zadržely. Žalobce má za to, že jeho hledání je spojené právě s jeho účastí na demonstraci. Bojí se do země se svou rodinou vrátit.
16. Žalobkyně a) k věci doplnila, že od maminky žalobce b) se dozvěděli o výzvách od policie. Měly přijít dohromady tři v různém časovém odstupu (v roce 2018 a 2019). Žalobci neví, čeho se mohou týkat. Bojí se navrátit do Kyrgyzstánu. Jsou však toho názoru, že nic protizákonného nespáchali, pouze žalobce b) byl kdysi na uvedené demonstraci. Žalobkyně a) zdůraznila, že jejich hlavní starostí je zdraví dcery [žalobkyně e)]. Zdůraznila, že v Kyrgyzstánu nejsou speciální školy pro děti. Doplnila, že dcera absolvovala v létě loňského roku v České republice operaci očí. V květnu loňského roku upadla do bezvědomí. Zavolali jí záchranou službu, která velmi brzy přijela a dceři pomohla. V Kyrgyzstánu takto zdravotnická zařízení nefungují. Jsou zde pouze zdravotnická centra, která však mají pevnou pracovní dobu. Ve vlasti neexistují ani žádné speciální školky pro postižené děti. Žalobkyně a) dále konstatovala, že stát snad rodinám s mentálně postiženými dětmi vyplácí nějaké peněžité dávky.
17. Z výsledku svědkyně N. Č. (navržené žalobci) soud zjistil, že ta je zaměstnána v centru Orion, na které se žalobci obrátili s žádostí o osobní asistentku pro žalobkyni e). Svědkyně dále popsala předškolní zařízení, do kterého žalobkyně e) chodí, i režim, který je zde nastaven, a to včetně rozsahu pracovních povinností svědkyně. Žalobkyně e) navštěvuje školku od září 2019, naučila se zde sama jíst, napodobuje zde ostatní děti. Prostředí zde na ni má dobrý vliv.
18. Zástupce žalobců v závěrečné řeči konstatoval, že žaloba je dle jeho názorů důvodná. Kvalita zdravotnické péče v České republice v porovnání se situací v Kyrgyzstánu je diametrálně odlišná, tím více má pak tato odlišnost vliv na osoby se specifickým postižením. V Kyrgyzstánu jejich možnosti v podstatě absentují. Zástupce žalobců následně poukázal na to, že zařazení do předškolního zařízení žalobkyni e) nepochybně pomohlo. Poukázal také na incident v pobytovém středisku [zmíněný žalobkyní a)], kdy upadla do bezvědomí, a lékařská pomoc ji díky záchranné službě byla poskytnuta v řádu několika minut. V Kyrgyzstánu by nezletilá žalobkyně e) za této situace byla v ohrožení života, jelikož zdravotní péče zde nedosahuje takové úrovně. Poukázal také na to, že Kyrgyzstán neratifikoval Úmluvu o právech osob se zdravotním postižením. Navrhl, aby žalobám bylo vyhověno a napadená rozhodnutí žalovaného byla zrušena a věci mu byly vráceny k dalšímu řízení.
19. Pověřený pracovník žalovaného závěrem vyjádřil přesvědčení, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem a navrhl zamítnutí žalob pro jejich nedůvodnost.

VI. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

20. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. V přezkumném řízení krajský soud ověřil následující rozhodné skutečnosti, přičemž měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice

Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

21. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že všichni žalobci podali žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 20. 6. 2018. Prvotní údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytli dne 26. 6. 2018. Téhož dne s nimi byl proveden i pohovor za přítomnosti tlumočnicka do jazyka ruského. Krajský soud dodává, že celá výpověď žalobců představuje několik stran protokolu. Proto nepovažuje za nutné ani možné, aby ji opisoval v úplnosti. V podrobnostech tak odkazuje právě na obsah protokolů o výpovědi žalobců. Obsah pohovorů se žalobci a) a b) je dále podrobně popsán i v odůvodnění napadených rozhodnutí, krajský soud proto upozorňuje i na ně.
22. Pouze ve stručnosti krajský soud shrnuje, že žalobce b) je inženýrem v energetickém průmyslu. Svůj odchod z vlasti spojoval s tamější nestabilitou a nedostatečnou léčbou jeho dcery. Zmíněnou nestabilitu spatřoval v tom, že mohou v Kyrgyzstánu v době voleb nastat situace, kdy k němu domů může někdo přijít a „sebrat“ ho na politický mítink. Žalobce b) netuší, kdo by to mohl být, ale je to dle něj v jeho vlasti běžná praxe. On se zúčastnil takového mítinku pouze jednou, dne 7. 4. 2010. Toho dne jel autobusem, který byl zastaven vojáky. Vystoupily z něj ženy, starší lidé a děti, muži byli odvezeni na mítink, který se konal na náměstí v Biškeku. Nikdo jim neřekl, proč tam jsou. Žalobce na mítinku nebyl nijak aktivní, do ničeho se nezapojoval, měl za to, že postačí jeho přítomnost zde. Odjezd z vlasti plánoval ještě před narozením dcery. Se získáním víz neměl žádný problém. Dalším důvodem pro podání mezinárodní ochrany byl pro žalobce špatný zdravotní stav jeho dcery. Ta má mozkovou obrnu. Léčba jí byla poskytována do 3 let věku, nyní se neléčí. Léčba dcery probíhala tak, že ji vozili do lázní a několikrát byla v umístěna nemocnicích v Biškeku. O léčbu dcery se stará hlavně jeho manželka – žalobkyně a). Ta v průběhu pohovoru k žádosti potvrdila, že dcera trpí mozkovou obrnou, proto ji byli nuceni již od útlého věku nechávat v různých nemocnicích v Biškeku, kde jí dělali celkové vyšetření, krevní obraz, masáže. Tento zdravotní systém funguje do tří let věku dítěte. Následně musí navštěvovat soukromé nemocnice, ale na ty se žalobci neobrátili, jelikož pro ně nebyly finančně dostupné. Od odjezdu z vlasti se nezletilá nijak neléčí, žalobkyně a) nekonkretizovala přesnou léčbu, kterou potřebuje, neužívá totiž žádné léky, krom běžných vitamínů. Žalobkyně a) dále ke své osobě sdělila, že je vysokoškolsky vzdělaná a absolvovala účetnický kurz, problém s vyřízením víz nebyl, žalobci neznali Dublinské nařízení, cílová země pro ně byla Spolková republika Německo. K potyčkám ve vlasti žalobkyně a) uvedla, že se jich nijak osobně nedotýkaly, mohli by se sice přestěhovat do jiné části země, ale zde by jim scházelo potřebné zázemí. Ona sama nebyla nikdy trestně stíhána a konstatovala, že problémy se státními orgány neměl nikdo z rodiny.

23. Součástí správních spisů jsou rovněž žalovaným obstarané informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu. Konkrétně vycházel z: informace OAMP ze dne 5. 11. 2015 – parlamentní volby v Kyrgyzstánu, parlamentní politické strany, vytvoření nové vlády, z informace MZV ČR, č. j. 111008/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, k návratu osob po dlouhodobém pobytu v zahraničí, informace OAMP Kyrgyzstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 20. 6. 2018 informace Humanrights watch, Kyrgyzstán 2018.
24. Žalobcům byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu). Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci, který nikterak nerozpориují ani žalobci v žalobách, poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
25. Předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
27. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde

brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

29. Ohledně definice pojmu „*pronásledování*“ odkazuje krajský soud ještě na čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.
30. Krajský soud dále upozorňuje, že standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti. Ten byl již vymezen i Nejvyšším správním soudem, který zastává názor, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
31. Z obsahu žalobou napadených rozhodnutí i z připojených správních spisů v daném případě vyplynulo, že žalobci jako zásadní důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedli zdravotní stav žalobkyně e). Žalobce b) dále poukázal na to, že má být ve vlasti hledán po tom, co se zúčastnil politického mítinku.
32. S ohledem na důvody, pro které žalobci zažádali o udělení mezinárodní ochrany, lze mít za to, že v daném případě nelze udělit mezinárodní ochranu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, a to přesto, že žalobci zastávají názor, že v jejich případě může být toto ustanovení aplikováno. Krajský soud upozorňuje, že ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu musí být vykládáno souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou, a to jednak z toho důvodu, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Práva, která jsou tak § 12 písm. a) zákona o azylu chráněna jsou politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval a krajský soud s ním v tomto ohledu souhlasí, že žalobci [a to ani žalobce b)] v průběhu správního řízení neuvedli nic, co by svědčilo o tom, že ve své vlasti vyvíjeli činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byli azylově relevantním způsobem pronásledováni. Žalobci sami uvedli, a to hned několikrát, že nejsou nijak politicky aktivní, žalobce b) má pouze jednu negativní zkušenost z politického mítinku z roku 2010, kterého se účastnil proto, aby tam bylo více lidí. On sám se nijak politicky neprojevoval. Nebyl nikdy vězněn z politických důvodů a ani proto, že by zastával určité politické názory. Na základě takto zjištěného skutkového stavu lze mít za to, že žádnému z žalobců nehrozí újma ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.
33. V tomto ohledu souhlasí krajský soud s názorem žalovaného, který neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobcům ve smyslu ustanovení § 12 a) zákona o azylu.
34. Krajský soud upozorňuje, že ve světle takto objasněného skutkového stavu nelze dospět k závěru, že by byli žalobci pronásledováni ani ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) azylového zákona. Žalobce b) spojoval důvody pro udělení azylu dle tohoto ustanovení právě se svou (již zmíněnou) účastí na politickém mítinku v roce 2010. Jelikož ostatní žalobci v tomto směru nic nenamítali, přezkoumal krajský soud zejména námitky

žalobce b). Během let 2018 a 2019 mu měly přijít určité zásilky od policie. On se tak se obává vrátit do vlasti, jelikož neví, co je obsahem těchto listin a má za to, že ho hledají sice Kyrgyzové, ale ruské národnosti. Ve světle všech zjištěných událostí však nelze dospět k závěru, že byl žalobce cíleně pronásledován. Svědčí o tom fakt, že žalobce nikdy neměl problém ze země vycestovat a opět se do ní vracet, nebyl konfrontován orgány policie, či jakkoliv *perzekvován*. V období od roku 2010, kdy k incidentu na mítinku došlo, navíc žil běžným životem, pracoval, neskrýval se. Z takto zjištěného azylového příběhu žalobce nelze dospět k závěru, že ten by byl pronásledován ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 4 téhož zákona. Tento fakt nemůže změnit ani informace o doručených zásilkách od policie. Nejen, že o předmětných písemnostech žalobci neví nic bližšího, ale nelze bez dalšího učinit závěr, že na základě policejních zásilek je osoba ihned pronásledována (viz výše). Krajský soud uzavírá, že žalovaný se touto otázkou zabíral dostatečně, a to na stranách 4-6 napadeného rozhodnutí. S těmito závěry se nadepsaný soud ztotožňuje.

35. Ohledně neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobci vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné výtky nevznikli a ani krajský soud neshledal podmínky pro jeho udělení.
36. Jádrem žalobní argumentace žalobců je otázka možného udělení tzv. humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. V žalobách uplatnili zejména námitky týkající se nedostatečného zjištění a vyhodnocení informací týkajících se zdravotnictví v Kyrgyzstánu ve vztahu k postiženým osobám a z toho plynoucí nesprávné posouzení jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud podotýká, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
37. K otázce posuzování této problematiky nadepsaný soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
38. Krajský soud tak podotýká, že mu při posuzování problematiky udělování tzv. humanitárního azylu nepřísluší, aby vyhodnocoval lékařské zprávy a další materiály na ně přímo navazující a na základě závěrů z nich plynoucích posuzoval a dovozoval, zda žalobci na humanitární azyl nárok mají, či ne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 Azs 218/2017 – 44). Krajský soud pouze vyhodnocuje, zda žalovaný v předmětném řízení disponoval dostatečnými podklady, na základě nichž

mohl věc adekvátně rozhodnout. Zároveň soud přezkoumává, zda se žalovaný při svých úvahách neodchýlil od mezí a hledisek stanovených zákonem, a to ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, jak také plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu: *„Humanitární azyl je výlučně institutem vnitrostátního práva, nedopadá tedy na něj, na rozdíl od azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) až c) zákona o azylu, čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění), (nová procedurální směrnice), podle něhož „[č]lenské státy [...] zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně“. Ačkoli tedy při posuzování podmínek pro udělení výše uvedených forem mezinárodní ochrany musí dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu krajské soudy vycházet ze skutkového stavu ke dni svého rozhodování, pokud je to ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, u humanitárního azylu se i nadále uplatní § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož správní soudy obecně vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 Azs 201/2017 – 37).

39. Krajský soud se proto uchýlil k posouzení této otázky v mezích, které jsou mu stanoveny zákonem. Vycházel přitom z premisy, která byla uvedena v již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádnáz kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přestopatrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
40. Žalovaný se problematikou tzv. humanitárního azylu (dle § 14 zákona o azylu) a důvody, pro něž jej nelze žalobcům udělit, zabýval na stranách 8-9 napadeného rozhodnutí ze dne 7. 2. 2019, č. j. OAM-535/ZA-ZA11-P10-2018. Jelikož námitky žalobců pro udělení této formy mezinárodní ochrany směřovaly pouze k namítanému nedostatečnému zohlednění zdravotního stavu žalobkyně e), žalovaný věc posoudil následovně. Je si vědom, že její zdravotní postižení je celoživotní a má dopad na všechny žalobce. Popsal, že vycházel z doložené zdravotní dokumentace a výpovědi žalobkyně a). Z těchto materiálů však nevyplývalo, že by nezletilá žalobkyně e) byla nucena podstoupit dlouhodobou a zvlášť závažnou léčbu. Konstatoval, že rozsah léčby jí poskytnutý v České republice, odpovídá svým rozsahem vyšetřením, která jí byla poskytnuta i v Kyrgyzstánu. Nemohl tak shledat, že by neměla ve vlasti adekvátní zdravotní péči právě ve vztahu k jejímu postižení. Míra a závažnost jejího zdravotního stavu nedosahovala takové intenzity, aby bylo „nehumánní“ jí azyl ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu neposkytnout. Soud je toho názoru, že takto objasněný skutkový stav stačil správnímu orgánu dostatečně pro to, aby mohl dospět k závěru o nemožnosti jeho udělení. Své úvahy navíc opíral zejména o věrohodné výpovědi, které poskytli sami žalobci, a to včetně jimi doložených

lékařských zpráv (které jsou součástí správního spisu). Jeho závěry jsou přezkoumatelné.

41. Krajský soud dále nemůže souhlasit s argumentem žalobců, že se žalovaný nijak nevěnoval posouzení nejlepšího zájmu jejich dcery, dokonce, že rozhodoval v rozporu s ním. Žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil jednak její rodinné zázemí, péči, která je jí ze strany rodičů věnována, ale zároveň celkovou mobilitu rodiny žalobců. Také zjišťoval možnosti, jak bude žalobkyně e) vzhledem ke svému postižení adekvátně zaopatřena. Krajský soud podotýká, že při posuzování nejlepšího zájmu dítěte se klade důraz na několik aspektů, mezi kterými je kromě zachování přirozeného rodinného prostředí i identita dítěte. Již jen z tohoto příkladného výčtu nejdůležitějších aspektů je přitom zcela zřejmé, že dítě má právo a jeho nejlepším zájmem je, aby vyrůstalo v prostředí, které je mu nejbližší, tedy v místě, kde se narodilo a kde se ztotožňuje s místní kulturou. Krajský soud uzavírá, že žalovaný se zaobíral situací žalobců dostatečně, když shrnul vyčerpávajícím způsobem jejich rodinnou situaci i zdravotní stav. Co se týče problematiky udělování humanitárního azylu, nelze opomenout, že ve světle judikatury je tento institut využíván opravdu zcela výjimečně. Byť lze naznat, že zdravotní stav žalobkyně e) není dobrý, nevyžaduje žádné speciální léčení, které by jí mohla poskytnout právě Česká republika a ne Kyrgyzstán. Se závěry žalovaného se krajský soud ztotožňuje.
42. Jelikož nebyly naplněny důvody pro udělení azylu, jako vyšší formy mezinárodní ochrany, krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
43. Alternativně bylo žalobci namítáno, že žalobkyni e) bude po návratu do vlasti hrozit vážná újma. V žalobě se podává, že v důsledku svého postižení bude vystavena prostředí naplňujícím znaky ponižujícího a nelidského zacházení. Z tohoto důvodu mají žalobci rovněž za to, že jejich vycestováním z České republiky by byly porušeny mezinárodní závazky, jimiž je Česká republika vázána.
44. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
45. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobců, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (viz výše), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální nejen v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ale i dnes. Krajský soud bral v potaz i další materiály, které mu žalobci předložili v průběhu soudního řízení, jednalo se o: doporučení školského poradenského

zařízení ze dne 30. 8. 2019 vypracované pedagogicko-psychologickou poradnou a speciálním pedagogickým centrem Královéhradeckého kraje, z něhož byla na žádost zástupce žalobců citovaná část I., předvolánku na kontrolní vyšetření dne 24. 3. 2020, lékařskou zprávu MUDr. M. V. ze dne 20. 1. 2020, konzultaci vývoje zrakových funkcí vypracovanou střediskem rané péče Sluníčko dne 11. 11. 2019, žádost o finanční příspěvek dle § 42 odst. 2 zákona o azylu z 10. 9. 2019, zprávu o ambulantním vyšetření MUDr. K. N. z 3. 12. 2019, potvrzení o poskytnuté humanitární pomoci ze strany diecézní katolické charity Hradec Králové, zprávu školského poradenského zařízení pedagogicko-psychologickou poradnou a speciálním pedagogickým centrem Královéhradeckého kraje ze dne 29. 8. 2019.

46. Krajský soud nejprve ověřil, že žalobcům nehrozí v případě návratu do vlasti žádná újma spojená s možným uložením nebo vykonáním trestu smrti. V tomto směru navíc žalobci ničeho neuváděli. Z informace OAMP ze dne 20. 6. 2018, Kyrgyzstán, bezpečnostní a politická situace v zemi navíc vyplývá, že kyrgyzské zákony neumožňují trest smrti udělit. Žalobci tak nesplňují důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
47. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě ohrožení na životě, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehlavě poukázal na čl. 3 Úmluvy, z něhož vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Jak správně vyhodnotil správní orgán, nelze obecně usuzovat ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, že veškerí obyvatelé této země jsou pronásledováni ve smyslu zákona o azylu. Z informací, které poskytl žalobce b) nelze naznat, že ten by byl vystaven výše uvedenému jednání. Pouze hypotetická možnost nelidského zacházení (navíc bez odpovídajících indicií, že k ní vůbec může dojít) nemůže sama o sobě sloužit k aplikaci předmětného článku.
48. Týž závěr lze učinit i ohledně aplikace předmětného ustanovení ve vztahu k žalobkyni e). Ta vycestovala spolu s rodiči ze země za situace, kdy jí byla poskytnuta zdravotní péče, měla v zemi původu rodinu a zázemí. Byla jí dokonce poskytována stejná zdravotní péče, jaká později v České republice. Nikdy nebyla v žádném ústavu pro postižené a z výpovědi žalobců navíc vyplynulo, že se o specializovaných zdravotnických centrech ani podrobněji neinformovali. Nebylo rovněž poukázáno na žádné jednání ani situaci, kdy by žalobci [resp. zejména žalobkyně e)] museli strpět ponižující zacházení, nelidské jednání apod. Žalovaný se této problematice věnoval velice podrobně v žalobou napadených rozhodnutích (str. 15-16 napadeného rozhodnutí ze dne 7. 2. 2019, č. j. OAM-535/ZA-ZA11-P10-2018 a str. 7-9 napadeného rozhodnutí ze dne 7. 2. 2019, č. j. OAM-536/ZA-ZA11-P10-2018). Nadepsaný soud s těmito závěry souhlasí.
49. Krajský soud v tomto případě dále upozorňuje na to, že mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany je naprosto specifickým institutem mezinárodní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv. Neslouží ke zlepšení životní situace osob, jež nejsou spokojeny s dostupnou zdravotní péčí v zemi, kde se narodili. Stejně tak jako žalovaný, má krajský soud za to, že nebylo poukázáno ani zjištěno žádné závažné jednání kyrgyzských orgánů vůči žalobcům, ani jiné jednání, vůči němuž by se ti nemohli bránit přímo v zemi původu.

50. Krajský soud uzavírá, že aktuálně žalobci nečelí žádnému potencionálnímu riziku, které by jim hrozilo ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
51. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá v Kyrgyzstánu ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobcům za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud má proto zato, že v nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
52. Souhlasit musí krajský soud i se závěrem žalovaného, že vycestování žalobců není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. Žalobci nemají v České republice žádné trvalé vazby, žalovaný a ani krajský soud neshledali, že by vycestováním žalobců mohlo jakkoliv relevantním způsobem dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky vztahujících se k rodinnému a soukromému životu.
53. Krajský soud dále konstatuje, že žalobci nesplňují ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdili ani nebylo prokázáno, že by některému z jejich rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
54. Žalobcům na základě výše uvedeného nelze přisvědčit v tom, že by žalovaný zjistil skutkový stav ohledně skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany v zemi jejich původu za tohoto skutkového stavu neúplně či nedostatečně, nebo že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení. Na základě všech nastolených skutečností se musí ztotožnit se závěry žalovaného, který nejen, že neshledal zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, ale ani ve formě tzv. doplňkové ochrany. Tyto závěry učinil krajský soud i s ohledem na to, že (jak již bylo konstatováno výše) mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž právě a jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Tyto však nebyly žalobci naplněny.
55. Krajský soud proto uzavírá, že neshledal namítané formální nedostatky napadených rozhodnutí ani žádné vady správních řízení, která předcházela jejich vydání. Dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobcům nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, proto soud žaloby jako nedůvodné zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VII. Náklady řízení

56. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 11. února 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce